

LXXXIV.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Forandringer i Fæstelovgivningen.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 28de Marts 1871.)

Intet af de 3 Lovforslag, som Landstinget har afgivet til Udvalgets Prøvelse, har i den Grad, som Forslaget om Forandringer i Fæstelovgivningen, lagt Beslag paa Udvalgets Tid og Kræfter og været Gjenstand for Meningsulighed mellem Udvalgets Medlemmer saavel med Hensyn til Lovforslaget i sin Helhed som til dets enkelte Bestemmelser.

Medens et Mindretal (Carlsen, Estrup, Fischer, Moltke-Bregentved) har fastholdt, at Lovforslaget ikke burde yderligere fremmes, hvilket Mindretallet forbeholder sig nærmere at begrunde, har et Flertal forment, at der vel kunde være Grund til at søge Fæstelovgivningen yderligere udviklet, selv om en Afslutning af hele Fæsteforholdet maatte være nærmere foretaaende, end Flertallet anser for sandsynligt, og at der i flere af Lovforslagets Bestemmelser fandtes brugbare Udgangspunkter for en saadan Udvikling. — Det er navnlig i §§ 1—3—4 og 6, at Flertallet har fundet Bestemmelser, som det med større og mindre Forandringer vil anbefale til Thingets Vedtagelse, hvorimod Flertallet har været enigt med Mindretallet i ikke at kunne tilraade Vedtagelsen af Lovforslagets øvrige Paragrafer.

Udvalgets Motiver til ikke at kunne tilraade Bestemmelserne i §§ 2—5—7—8—9 10—12 ere:

Til § 2.

Udvalget har ikke set nogen gyldig Grund anført til Støtte for Paragrafens Bestem-

melse og finder, at der saa meget mindre er Anledning til at ville berøve Indenrigsministeren den i Paragrafen nævnte Bevillingsmyndighed for Godsernes Vedkommende, som den, saavidt Udvalget bekjendt, ikke har været misbrugt.

Til § 5.

Efter hvad der er meddelt Udvalget af Justitsministeren, gives de i Lov af 21de Juni 1854 § 1 omtalte Bevillinger kun i hvert enkelt foreliggende Tilfælde naar Besidderen ønsker at sælge en fæsteledig Gaard til en Fremmed, og det vil altsaa kunne iagttages af vedkommende Minister, at Fæsterens Efterladte ikke forbigaas ved Salg til en Fremmed. — Selv bortset herfra vilde Bestemmelsen i Paragrafen være overflødig, da Besiddere af Fideikommissgodser vistnok ikke uden Nødvendighed ville forbigaa Fæsterens Efterladte, og, dersom de ville det, ogsaa kunne det undværes af den foreslaaede Paragraf, nemlig ved at bortfæste den ledige Gaard til en Fremmed.

Til § 7.

Udvalget har været enigt i at anse det som en Retstrænkelse at give Paragrafens Hovedbestemmelse tilbagevirkende Kraft ved at gøre den anvendelig paa allerede bestaaende Kontraktforhold, og et Flertal har tillige forment, at Sikring af Fæsterens Stilling ikke alene er tilfredsstillende opnaaet ved Bestemmelserne i Lov af 19de Februar 1861,